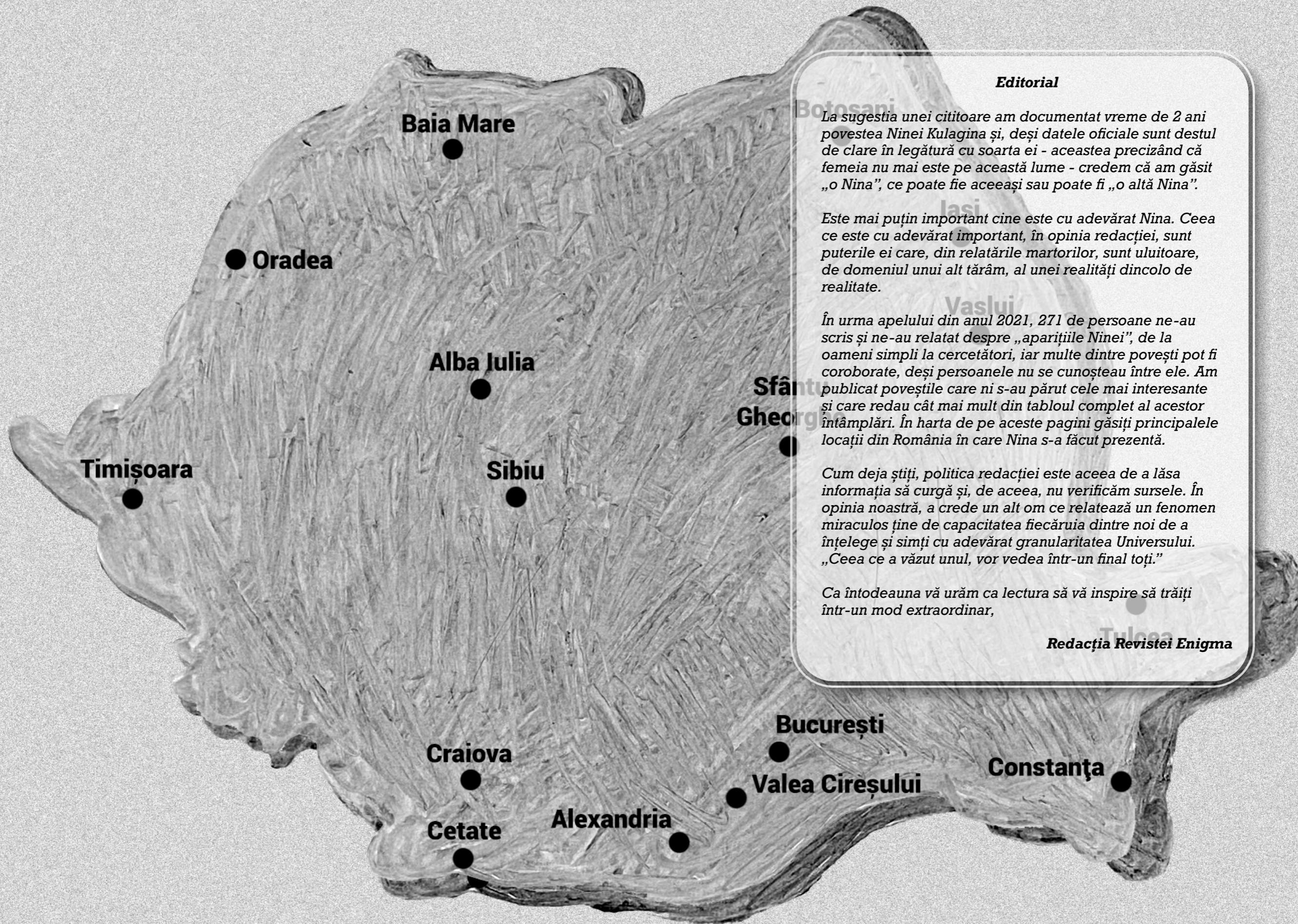

Revista Enigma

Număr Special:

APARIȚIILE NINEI

Editorial

La sugestia unei cititoare am documentat vreme de 2 ani povestea Ninei Kulagina și, deși datele oficiale sunt destul de clare în legătură cu soarta ei - acestea precizând că femeia nu mai este pe această lume - credem că am găsit „o Nina”, ce poate fie aceeași sau poate fi „o altă Nina”.

Este mai puțin important cine este cu adevărat Nina. Ceea ce este cu adevărat important, în opinia redacției, sunt puterile ei care, din relatările martorilor, sunt uluitoare, de domeniul unui alt tărâm, al unei realități dincolo de realitate.

În urma apelului din anul 2021, 271 de persoane ne-au scris și ne-au relatat despre „aparițiile Ninei”, de la oameni simpli la cercetători, iar multe dintre povești pot fi coroborate, deși persoanele nu se cunoșteau între ele. Am publicat poveștile care ni s-au părut cele mai interesante și care redau cât mai mult din tabloul complet al acestor întâmplări. În harta de pe aceste pagini găsiți principalele locații din România în care Nina s-a făcut prezentă.

Cum deja știți, politica redacției este aceea de a lăsa informația să curgă și, de aceea, nu verificăm sursele. În opinia noastră, a crede un alt om ce relatează un fenomen miraculos ține de capacitatea fiecăruia dintre noi de a înțelege și simți cu adevărat granularitatea Universului. „Ceea ce a văzut unul, vor vedea într-un final toți.”

Ca întodeauna vă urăm ca lectura să vă inspire să trăiți într-un mod extraordinar,

Redacția Revistei Enigma

Poveste de pe Insula Lacul Morii

Era o zi timpurie de septembrie când am văzut-o prima oară pe Nina. Mergeam aproape zilnic, în acea perioadă, pe insula lacul Morii ca să petrec ceva timp singură și să citesc. Locul arăta ca o ruină a unei idei urbanistice socialiste. Îmi plăcea să petrec timp pe insulă pentru că nimic nu semăna cu Bucureștiul anilor 2000, totul părea uitat într-o lume mult mai veche și mai problematică. Rareori vedeam oameni în preajma mea, iar, când îi vedeam, și ei se ascundeau de mine. Pe insula pustie, cu toții ne feream unii de alții, pentru că insula era pentru toți un loc secret, în care fugeam de cotidian sau de persoanele familiare. Era și locul de întâlnire al amantilor fără posibilități financiare și al adolescenților cu personalitate melancolică.

La vremea respectivă locuiam în cartierul Militari, într-un bloc cu 10 etaje, într-o garsonieră la parter. Lângă mine aveam o patiserie și în fiecare dimineață, înainte de răsărit, simțeam mirosul de merdenele și ștrudele cu mere aburinde. Adesea îmi cumpăram o merdena și, în drum spre insula Lacul Morii, o savuram impetuos. Toată lumea alerga în jurul meu; părinți și bunici își duceau copiii și nepoții spre școală, cu flori și ghiozdane grele de cunoaștere. Copiii săreau și dansau, laudându-se cu pantofii lor noi. O băbuță vindea leuștean pe o cutie de legume întoarsă, pe care așezase prima pagină a unui ziar, pagină ce anunța atacurile asupra turnurilor gemene. M-am surprins gândind că este o risipă și că ziarul ar fi bine de

păstrat ca arhivă. Nu știam atunci că a vedea simbolul Lumii Noi prăbușindu-se în direct la TV nu va fi cel mai ciudat lucru pe care îl voi experimenta în acel septembrie.

Ajunsă pe insulă, m-am așezat la debarcader, unul din locurile mele preferate, cu fața spre cartierul Militari și am început să citesc. „Ultima noapte dragoste, întâia noapte de război” de Camil Petrescu era alegerea mea în dimineața aceea. M-am aprofundat în lectură până în momentul în care ceva straniu s-a întâmplat - o liniște cum nu mai experimentasem niciodată, niciun sunet, nicio mișcare a aerului, nicio frică sau angoasă interioară. Mă simțeam brusc într-un spațiu al păcii absolute și nu păream să mai fiu conștientă de corpul meu sau de cartea din mâinile mele. Mi-am ridicat privirea din carte și atunci am văzut-o pe Nina. Stătea cu spatele la mine, avea o rochie în dungii albe și bleumarin închis, pantofi cu toc mic, negri, și avea brațele ridicate. Între palmele ei, o sferă de lumină a început să se formeze și să crească. Priveam înmărmurită, dar în continuare nu simțeam frică. Era cel mai frumos lucru pe care îl văzusem vreodată și lacrimi calde au început să-mi curgă pe obraji. Sfera devenea din ce în ce mai mare și a format o aură în jurul capului Ninei, iar ea părea acum o sfântă dintr-o icoană post-modernistă. Peste câteva momente tot corpul Ninei era cuprins în sferă și m-am întrebat cât va dura până când toată insula va fi parte din lumina lăptoasă. Nu am primit răspunsul pentru că, atunci

când lumina a ajuns la mine, mi-am simțit pielea electrizându-se și aceea a rămas ultima amintire despre acel eveniment. Presupun că am leșinat.

M-am trezit după-amiaza târziu, obosită și cu arsuri pe piele de la soare. Am alergat pe toată insula ca să o găesc pe femeia misterioasă care putea crea sfere de lumină, dar nu era nici urmă de ea. M-am dus acasă unde mi-am pus iaurt pe arsuri și am privit pe geam la primele frunze galbene ale toamnei.

Am reîntâlnit-o pe Nina în nenumărate rânduri pe parcursul acelei toamne. Mereu îmbrăcată la fel, se plimba des pe insulă. Uneori căuta un loc mai ascuns și începea să formeze sferele de lumină, câte una, câte 2, câte 3, 5, 7, 11, 13. O dată am numărat chiar 211 sfere pe suprafața Lacului Morii. Nu am îndrăznit să o întreb nimic niciodată, nu doream să o deranjez, era o seriozitate în actul ei, încât aveai impresia că, deranjând-o, ai putea opri rotația Planetei și lumea s-ar sfârși într-o

milisecundă. Cu siguranță știa că știu despre activitățile ei speciale pentru că nu se ascundea niciodată de mine. O dată chiar mi-a zâmbit cu înțeles. Nu, nu am încercat să o fotografiez; când vezi ceva atât de special, nu vrei să-l vezi constrâns pe un film oarecare!

Pe 26 octombrie am plecat din București și am întrerupt seria plimbărilor pe insulă. Când am revenit, nu am mai revăzut-o pe Nina. Nici nu știam că o cheamă așa, până în momentul în care i-am văzut fotografia publicată în revista dumneavoastră și apelul pentru contribuții.

Mi-am dorit să-i fi vorbit în acea toamnă și poate că aceasta este ocazia. Aș vrea să-i transmit că m-a inspirat să cred în lucruri uimitoare și să-mi creez propria interpretare a realității. Și să trăiesc fără regrete, fără planuri amănunțite, pentru că oricând o lumină poate fi creată din nimic. Pentru mine nimicul nu va mai fi niciodată la fel.

Eve

Știați că Nina a murit în aprilie 1990 conform datelor oficiale?

În urma apelului nostru la contribuții, am primit sute de relatări despre prezența acestei misterioase femei, după data morții ei.

Doamna din Eclipsă

Era ziua Eclipsei totale de soare, 11 august 1999. Cu mai mulți tineri de vârsta mea am decis să mergem să o vedem de pe acoperișul castelului: era cel mai înalt punct. Am plecat cu o seară înainte, ca să organizăm și o mică petrecere. S-a consumat mult alcool, iar dimineața am început să consumăm din nou. Am făcut scenarii despre sfârșitul lumii, glume proaste, povești romantice șamd.

Una peste alta, eram foarte încântați să vedem acest fenomen atât de rar. Chiar înainte de eclipsă, mi s-a făcut rău, fie de la statul în soare, fie de la prea multul alcool ingerat, fie de la toate felurile de pufuleți și chips-uri pe care le-am mâncat. Cert este că a trebuit să cobor în curte să vomit și să beau apă. Fugeam, pentru că încercam să ajung iar pe acoperiș pentru eveniment. Nu am mai reușit, așa că am decis să-l privesc de jos, dar până să-mi caut și să-mi pun ochelarii de protecție, am văzut ceva și mai extraordinar:

O femeie gigantică, mare cât castelul, ușor translucidă. Mă uitam când la eclipsă, când la ea.

Femeia înconjura castelul, mișcându-se lent. Când eclipsa s-a încheiat, nu am mai putut să văd femeia. Este inutil să vă povestesc despre glumele prietenilor mei când le-am povestit despre ea. Nimeni nu o văzuse și nimeni o mă credea. Realitatea mea fusese zguduită. I-am regăsit descrierea în revista dumneavoastră și am făcut legătura.

Da, cred că de eclipsă și eu am văzut-o pe Nina.

Matei

Nina de 3 ori la Cetate

1. Tricoul

Era o zi călduroasă din vara lui 1990, când am văzut-o pe Nina. Am văzut-o o singură dată și știam de ea din sat. Un cuplu o văzuse plutind pe Dunăre, într-o baie de lumină, cu câteva săptămâni înainte, și tot satul a vuit în încercarea de a explica fenomenul. Unii ziceau că este malefică și semn rău, alții că este spion cu o tehnologie superioară.

Încă locuiam cu băieții și fostul soț într-o casă de

lângă drumul vechi ce duce spre Craiova. Băieții aveau 5 și 6 ani și abia reușisem să-i pun să doarmă de după-amiază, iar eu ieșisem să beau un ness pe prispa casei. Atunci am văzut-o, brunetă, cam la un 1 m 65 cm ca înălțime, cu ochii foarte fulgerători, într-un deus-piece maro. Se plimba printre rufele pe care le aveam puse la uscat. Era clar o încălcare a proprietății: ce căuta această femeie în curtea mea? Și cine era? M-am apropiat

de ea și am întrebat-o: „- Cine ești?” Nu mi-a răspuns la început și a continuat să se plimbe printre rufe. Când vroiam să repet întrebarea, s-a oprit în fața unui tricou, l-a fixat cu privirea, și-a ridicat mâna și a început să facă niște mișcări bruște din încheietură, ca și cum ar încerca să miște tricoul de la distanță. Tricoul a început să tremure și să se miște. Am încercat să înțeleg ce se întâmplă, dar nu aveam nicio explicație: nu era pic de vânt!

Cana cu cafea mi-a căzut din mână și s-a spart pe beton, iar femeia a oprit mișcările mâinii și a plecat spre poartă. S-a mai uitat o dată spre mine și mi-a răspuns: „Nina, Nina Kulagina”. Am rămas încremenită minute bune, acolo între rufe...

Cine era Nina Kulagina? Ce avea ea de-a face cu tricoul meu? Cum l-a mișcat? E într-adevăr aceeași femeie de pe Dunăre? De ce m-a vizitat pe mine? Cum încercam să-mi explic toate astea și vroiam să o rup la fugă spre Poliție, mi-am văzut băieții la fereastră, privind cu ochii mari. Am alergat în casă și i-am întrebat dacă au văzut-o. Cel mai mare, Victor, mi-a răspuns liniștit:

„Da, o vedem tot timpul la Castel, în vale, când mergem să ne jucăm. Câteodată ne face prăjituri cu zmeură, dar ne-a spus să nu spunem despre ea. Sunteți prietene?”... Mai jos las o altă apariție a Ninei, dar este povestea lui Victor, așa că i-am scris lui să v-o relateze:

2. Prietena de la Castel

„Când eram mici, în Cetate, mergeam cu fratele meu și cu alți copii la Castel, în vale, să ne jucăm. De obicei, nu era nimeni acolo; de când plecaseră comuniștii castelul fusese abandonat. Dar, din când în când, apărea o femeie ce își spunea Nina. Avea trăsături frumoase, dar severe; totuși nu ne era frică de ea. Ea știa cele mai amuzante jocuri și făcea tot felul de artificii ca să ne facă să râdem. O dată a mers plutind pe gardurile de piatră ale castelului, cam la o distanță de o palmă deasupra lor. De cele mai multe ori, făcea obiecte să zboare

sau modifica culorile florilor.

La vremea aceea nu înțelegeam că ceea ce face Nina este paranormal. Eram copii, realitatea era fluidă încă. Ne spunea povești dintr-un tărâm îndepărtat, situat între Uranus și Neptun. Nu mi le mai amintesc, din păcate; eram foarte mic și nu am reținut. Ce știu este că ne simțeam foarte bine în preajma ei.

Întâlnirile cu ea s-au petrecut pe parcursul verii înainte de a intra la școală. Am mers la școală la oraș, la Craiova, și nu m-am mai întors la Cetate până de curând, când am revizitat castelul, încercând să-mi amintesc mai multe despre Nina, după ce mi-a povestit mama despre articolul dumneavoastră. Aș fi curios să știu mai multe despre ea, am citit tot ce am putut găsi online și abia aștept să citesc numărul dedicat ei."

Victor

Pentru mine vara aceea a fost un coșmar, certurile interminabile cu soțul meu s-au înmulțit și tot ce îmi doream era să-i iau pe băieți și să plec. Eram foarte speriată și apariția acestei femei mă îngrozea și mai tare. Dacă le făcea ceva rău băieților? Nimeni nu mă credea în legătură cu nimic...

În toamnă am putut pleca la sora mea la Craiova, am divorțat și după aceea mi-am reîntregit viața. Oare aș fi avut curajul să plec fără episodul apariției Ninei? Nu știu, dar mi se pare importantă munca pe care o faceți, este despre cunoașterea unei alte lumi, a unei alte variante a lumii, trebuie să aflăm cine este această femeie. Sper că v-am putut ajuta cu contribuțiile noastre.

Catrina

3. Femeia plutitoare

Era noaptea de 21 spre 22 mai 1990. Știu precis data pentru că aflasem că Ion Iliescu fusese ales președinte al României cu o zi înainte. Mi-am invitat prietena din vremea aceea, Ileana, la o plimbare pe malul Dunării; așa ne relaxam noi, tinerii, căci nu erau prea multe de făcut în Cetate.

Țin minte conversația; eram atât de tineri și visam la toate schimbările pe care libertatea abia câștigată ni le va oferi. Gumă de mestecat, blugi și muzică rock. Aveam o sete infinită pentru orice ar putea fi mai mult ca acum 5 minute, pentru a experimenta, a vedea, a avea și în cele din urmă a trăi.

Discutam despre cât de înapoiată trebuie să fim, despre ce era dincolo, de data aceasta cu entuziasmul infinit că vom putea și noi fi parte din acel dincolo, dar de data asta aici. Ne bucuram că vom avea politicieni pe care să-i votăm cu adevărat, și presă și televiziune libere, și vizite din și în lumea vestică. Ne bucuram de noul cel mai nou și de perspectiva noului.

La un moment dat ne-am oprit ca să privim Dunărea și luminile de la bulgari. Parcă în noaptea aceea erau mai jucăușe ca niciodată. Cum priveam Dunărea și ne promiteam iluzii, cum fac cuplurile tinere, am văzut-o. Pe apă plutea o femeie, înconjurată de o lumină radiantă. Am dat să alerg spre apă, dar Ileana m-a ținut strâns: „poate este un spirit, poate ne va face rău”...

Eram foarte atras de apă și simțeam cum inima îmi pocnea, încercând să mă opresc să nu sar în Dunăre. Nina, așa înțeleg că o cheamă, a plutit în continuare și s-a dus luminoasă cum era cu râul. Aerul a devenit rece și proaspăt, iar, când îl respirai, simțea o durere în piept: ca atunci când este ger puternic iarna. Am putut-o vedea preț de minute bune. Când a dispărut, am plecat spre casă, tăcuți.

Cu Ileana nu am mai ținut mult legătura; la finalul acelei veri ne-am despărțit și am aflat de curând de la niște cunoștințe că e plecată tocmai în Australia. I-am scris și i-am trimis și ei anunțul dumneavoastră, dar nu mi-a răspuns.

Apariția Ninei a reprezentat pentru mine acea graniță între atunci și acum, nu am putut uita niciodată momentul acela magic și m-am întors deseori în viață la imaginea aceea misterioasă și la întrebarea ce s-ar fi întâmplat dacă aș fi sărit în apă după ea.

Gabriel

Casa Poporului, un conducător auto, o dansatoare, un mister

